

VERDER DAN DE VULKANEN

Vijf jaar leven in het zuiden van Peru

PERSMAP | 2026

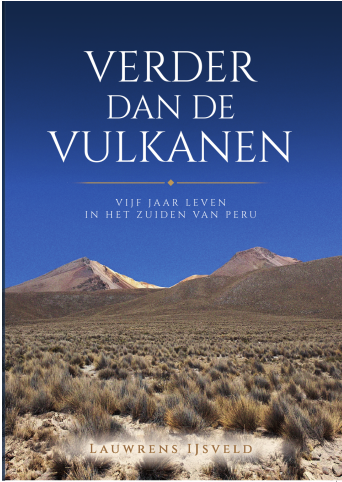
In één minuut

Sommige reizen duren drie weken. Deze duurde vijf jaar.

Verder dan de Vulkanen is het persoonlijke verhaal van Lauwrens Ijsveld over bijna vijf jaar wonen, reizen en leven in Peru. Niet bekeken vanuit een hotelkamer, maar vanuit het dagelijks leven in en rond Arequipa, aan de voet van de vulkanen.

Het boek voert langs Lima en de zuidkust, Arequipa en de Colca Canyon, de hoogvlakte, het Titicacameer, Cusco, de Sacred Valley, Rainbow Mountain, de Salkantay Trek en Machu Picchu. Juist wat tussen die bekende namen gebeurt vormt het hart van het boek: ontmoetingen, vriendschappen, cultuurverschillen, wandelen, eten, humor en de momenten waarop reizen langzaam gewoon leven wordt.

Titel	Verder dan de Vulkanen
Ondertitel	Vijf jaar leven in het zuiden van Peru
Auteur	Lauwrens Ijsveld
ISBN	978-94-6533-791-3
Omvang	288 pagina's
Prijs	€ 25,95
Uitgave	Eerste druk 2026 eigen beheer
Verkrijgbaar	verderdandevulkanen.com Boekenbestellen.nl

Persbericht

Vijf jaar leven in Peru werd een boek

Verder dan de Vulkanen laat Peru zien voorbij de klassieke reisroute

Wat gebeurt er als je niet een paar weken door Peru reist, maar er jarenlang woont? Lauwrens Ijsveld leefde bijna vijf jaar in Peru en verwerkte die periode in *Verder dan de Vulkanen*. Het resultaat is geen klassieke reisgids, maar een persoonlijk reisverhaal over een land dat gaandeweg meer werd dan een bestemming.

El Misti boven Arequipa - eigen fotografie.

Peru wordt vaak samengevat in Machu Picchu, de Andes, lama's en kleurrijke markten. Ijsveld kiest juist voor het verhaal achter die bekende beelden. Arequipa en de vulkanen van Zuid-Peru vormen een belangrijk middelpunt, maar het boek beweegt ook langs de kust, de Colca Canyon, de hoogvlakte, het Titicacameer, Cusco, de Sacred Valley en verschillende wandelroutes door de Andes.

De reis vormt het decor; de mensen en gebeurtenissen vormen het verhaal. Ijsveld schrijft over bijzondere ontmoetingen, vriendschappen, cultuurverschillen, eten, hoogte, stilte en plannen die in Peru geregeld een andere richting krijgen dan vooraf bedacht. De toon wisselt tussen verwondering, reflectie en humor.

Naast de verhalen bevat het boek eigen fotografie, lokale recepten en praktische informatie voor reizigers. De titel verwijst naar de vulkanen rond Arequipa, maar vooral naar de gedachte achter het boek: een land begint pas echt zichtbaar te worden wanneer je voorbij de ansichtkaart kijkt.

Peru voorbij de ansichtkaart

Geen verzameling hoogtepunten, maar een land dat langzaam dagelijks leven werd.

Titicacameer

Peruaanse hoogvlakte

De Andes

Wandelen buiten de klassieke route

De fotografie, illustraties en routeschetsen in het boek zijn van de auteur. Beeldmateriaal uit deze persmap is beschikbaar voor redactionele publicaties over het boek.

Over de auteur

Lauwrens Ijsveld woonde en leefde bijna vijf jaar in Peru. Arequipa werd zijn thuisbasis en vanuit het zuiden reisde en wandelde hij door grote delen van het land. Zijn belangstelling voor wandelen, fotografie, eten en het dagelijkse leven bracht hem zowel op bekende routes als op plekken waar toerisme nauwelijks een rol speelt.

De verhalen in *Verder dan de Vulkanen* ontstonden niet als verzameling reisadviezen, maar uit gebeurtenissen die bleven hangen: mensen die onverwacht belangrijk werden, lange ritten over hoogte, gesprekken onderweg, markten, keukens, hikes en de humor die ontstaat wanneer een plan in Peru besluit niet langer een plan te zijn.

“Wat begon als een reis veranderde langzaam in een leven.”

Volgend boek

Intussen werkt Lauwrens Ijsveld aan een volgend boek: *Achter de Vulkanen*. Het project is nog volop in ontwikkeling en een verschijningsdatum is er voorlopig niet. Het nieuwe boek bouwt verder op verhalen en ervaringen die niet ophielden bij het verschijnen van *Verder dan de Vulkanen*.

Aanknopingspunten voor media

Voor interviews, artikelen, reisrubrieken en achtergrondverhalen.

Van reis naar leven

Hoe veranderde een tijdelijk verblijf in Peru in bijna vijf jaar wonen en leven aan de voet van de vulkanen?

Het Peru dat toeristen missen

Welke plekken, mensen en gewoonten bleven juist bij omdat ze niet op de klassieke reisroute staan?

Leven op hoogte

Wat doen de Andes, afstand en hoogte met je tempo en je plannen?

Arequipa

Waarom werd juist deze stad de vaste basis en het hart van het verhaal?

Wandelen

Wat leer je over een land wanneer je uren of dagen te voet onderweg bent?

Eten en dagelijks leven

Waarom zeggen een keuken, markt of zondagse maaltijd soms meer over Peru dan een beroemd monument?

Van reizen naar schrijven

Hoe werden vijf jaar wonen, wandelen en ontmoetingen uiteindelijk een persoonlijk boek over Peru?

Boek & media

Verder dan de Vulkanen

Vijf jaar leven in het zuiden van Peru

ISBN 978-94-6533-791-3

Omvang 288 pagina's

Prijs € 25,95

Eerste druk 2026

Uitgave eigen beheer

Druk Pumbo.nl

Verkrijgbaar via

www.verderdandevulkanen.com

Boekenbestellen.nl

Pers & contact

Lauwrens IJsveld

Telefoon: 06 115 108 59

Website: www.verderdandevulkanen.com

Contact: via het contactformulier op de website

Beeldmateriaal

De foto's in deze persmap mogen worden gebruikt voor redactionele publicaties over Verder dan de Vulkanen. Vermeld daarbij: fotografie Lauwrens IJsveld. Voor ander gebruik graag vooraf contact opnemen via de website.

Fragment uit het boek

Een voorproefje uit Verder dan de Vulkanen

Onderstaand fragment laat zien hoe wandelen, gastvrijheid en het dagelijkse leven in Peru in elkaar begonnen over te lopen.

Na hikes kregen avonden daardoor bijna vanzelf een ritueel karakter. Eerst de terugkomst: schoenen uit, stof afspoelen, rugzakken die op de grond vielen met het soort doffe klap die alleen vermoeidheid produceert. Daarna het eten, altijd belangrijker dan iemand vooraf vermoedde. En pas daarna de verhalen, die meestal klein begonnen en gaandeweg groter werden naarmate lichamen ontspanden en de dag niet langer alleen als prestatie maar ook als herinnering begon te bestaan. Ik hield van dat kantelpunt. Het moment waarop een groep ophield een verzameling losse reizigers te zijn en voor een paar uur een kleine tijdelijke gemeenschap werd, verbonden door hoogte, honger en de geruststelling dat niemand die avond nog ergens heen hoefde.

Misschien was dat ook het moment waarop mijn werk ongemerkt van karakter veranderde. In het begin dacht ik nog in termen van organiseren, begeleiden, zorgen dat routes klopten en mensen op tijd waren waar ze moesten zijn. Maar hoe langer ik dit leven deed, hoe duidelijker het werd dat het echte gewicht ergens anders lag. In aanvoelen wanneer iemand stilte nodig had in plaats van nog een uitleg. In begrijpen dat een maaltijd soms meer voor een groep doet dan welk uitzicht ook. In zien hoe terugkeren naar hetzelfde huis na een lange dag mensen zachter maakt, opener ook, alsof veiligheid de ruimte schept waarin ervaringen werkelijk kunnen landen. Misschien werd ik daardoor niet alleen gids van paden, maar ook steeds meer bewaker van de overgangen ertussen: van berg naar tafel, van inspanning naar rust, van passanten naar mensen die heel even niet meer hoefden te doen alsof ze alleen maar onderweg waren.

Dat soort avonden bleven me het meest bij. Niet de perfecte routes. Niet de beroemde highlights. Maar die momenten waarop alles samenkwam zonder planning. Moeheid. Eten. Humor. Mensen die elkaar nog maar kort kennen maar zich gedragen alsof ze samen al jaren onderweg zijn. En altijd was er eten. Want in Peru eindigen goede dagen vrijwel automatisch rond een tafel, zeker na hikes waarbij complete lichamen langzaam opnieuw opgebouwd moeten worden met soep, rijst, aardappels, kruiden en hoeveelheden koolhydraten waar voedingsdeskundigen thuis waarschijnlijk spontane paniekaanvallen van zouden krijgen.

Wat deze ontmoetingen achteraf betekenis geeft, is niet alleen dat mensen bleven hangen in mijn hoofd, maar dat ze iets zichtbaar maakten over het leven waarin ik intussen terechtgekomen was. In een gewone reis zijn andere reizigers vaak decor of tijdelijke medespelers. Hier werden ze spiegels, getuigen en soms zelfs medebouwers van een bestaan dat zich allang niet meer alleen rond routes of bestemmingen organiseerde. Daardoor gaat dit hoofdstuk minder over wie zij precies waren dan over wat hun aanwezigheid liet zien: dat ik zelf al veel langer aan het blijven was dan ik wilde toegeven.

In die overlap tussen gidswerk, huis en vriendschap begon ook het verschil te vervagen tussen werk en leven, iets wat in Europa vaak streng gescheiden blijft maar in Peru veel minder hard aanvoelde. Een gast werd een tafelgenoot. Een hike werd een gesprek dat 's avonds verderging in de tuin. Een chauffeur of gids die je eerst alleen beroepsmatig

ontmoette, bleek later iemand met wie je jaren later nog contact hield. Juist daar wordt zichtbaar hoe Peru zich uiteindelijk niet alleen in landschappen, maar vooral in relaties begon vast te zetten.

The Office kreeg daardoor gaandeweg iets wat verder ging dan sfeer of functie. Huizen hebben soms een geheugen dat niet in muren zit, maar in herhaling. In de geluiden die je op een gegeven moment meteen herkent. In de manier waarop de ochtend begint nog voordat iemand iets gezegd heeft. In de stoelen die steeds opnieuw worden aangeschoven voor mensen die elkaar gisteren nog niet kenden en vanavond toch praten alsof ze al jaren in elkaars leven rondlopen. Ik begon steeds beter te voelen dat die herhaling een huis tot iets anders maakt dan een verblijf. Het werd een plek waar dagen zich niet alleen afspeelden, maar zich ook begonnen op te stapelen tot een eigen geschiedenis van terugkeer, afscheid, wachten, koffie, modderige schoenen en gedeelde vermoeidheid.

Wat The Office zo bijzonder maakte, was dat het niet alleen een plek werd waar mensen sliepen of een hike boekten, maar een huis waarin het dagelijkse leven zichtbaar genoeg bleef om door anderen meegenomen te worden. Er stond altijd wel ergens een kop koffie half op tafel, een jas over een stoel of een rugzak die nog niet was uitgepakt omdat iemand toch zeker wist de volgende dag weer verder te gaan. In de open keuken werd gekookt, geproefd en gezocht naar een pan die stevast net ergens anders lag dan iedereen dacht. Honden bewogen zich door tuin en huis met de ontspannen vanzelfsprekendheid van dieren die allang begrepen hadden dat mensen vaak tijdelijk zijn, maar routines niet. Die mengeling van beweging en huiselijkheid maakte The Office zo sterk. Niets voelde er helemaal af, maar ook niets echt tijdelijk. Juist daardoor werd het echt.

Fragment uit *Verder dan de Vulkanen* - Lauwrens Ijsveld. Overname uitsluitend na toestemming van de auteur.